

om et iuplettet Eftermæle har for enhver hæderlig Mand eller Kvinde. Ganske vist stiller Sagen sig noget forskjelligt, eftersom Talen er om Fornærmelser, der ere fremførte imod en Person i levende Live, men som Døden har forhindret ham i selv at paatale, eller om fornærmende Udtalelser om en Afsdød, idet der navnlig i sidste Tilfælde vel kan være Opfordring til ved Siden af de ovennævnte Betragtninger ogsaa at tage Hensyn til, at den historiske Ytringsfrihed ikke bør indskrænkes mere end høist nødvendigt. Det tør imidlertid forudsættes, at Domstolene ville vide tilbørligt at skjelne imellem de Tilfælde, hvor der i en historisk Dmtale anføres noget Uforbeholdt om en Afsdød, uden at Hensigt til at fornærme kan ansees at være tilstede, og de Tilfælde, hvor Fremførelsen af Beshyldningerne mod en Afsdød har en mere personlig Charakter og virkelig maa antages at være fremgaaet af eller forbunden med en Hensigt til at angribe den Afsdødes Nytte. I disse Tilfælde synes de ovenfor anførte Betragtninger at tale for at indrømme de Nærpaarværende Ret til at værne om den Afsdødes Minde, ligesom der indrømmes dem en Ret til at træde i hans Sted med Hensyn til Forfølgningen af Fornærmelser, som Døden har forhindret ham selv i at paatale. En saadan Ret bør imidlertid kun indrømmes Personer, der virkelig maae siges at staae den Afsdøde meget nær; i § 219 har man, i Lighed med den norske Straffelovs Kap. 17 § 10, nævnt Egteskelle, Forældre, Børn eller Sødsfænde. De sidste har man troet at burde medtage, navnlig i Betragtning af det Forhold, der jævnlig finder Sted mellem den ugifte Søster og Broderen, som, naar Forældrene ere døde, fremtræder som hendes naturlige Beskytter og særligt har en naturlig Opfordring til at værne om hendes Ære, ogsaa efter hendes Død. — Forsaavidt den citerede Bestemmelse i den norske Straffelov opstiller saavel en relativ som en absolut Præscriptionsfrist for Forfølgelsen af Ærefornærmelser imod Afsdøde, er der ifølge de almindelige Regler i Udkastets § 67 jfr. § 66 ingen Anledning til i § 219 at optage nogen tilsvarende Bestemmelse. Snarere kunde der være Anledning til at optage en lignende Regel, som den i Slutningen

af den norske Straffelovs Kap. 17 § 10, om at fornærmelige Udelabelser, som fremsføres imod Nogen 10 Aar efter hans Død, ikke kunne paatales; men man har dog ifølge hvad man ovenfor har bemærket angaaende den historiske Dmtales eller Kritiks Ansvarsfrihed, ikke heller anseet en saadan Bestemmelse for nøden.

Enden man slutter disse Erindringer til Kapitlet om Ærefornærmelser, skal man endnu kun bemærke, at medens det neppe kan være tvivlsomt, at de formelle Pressebestemmelser i L. af 3 Januar 1851 §§ 1—4 ikke høre hjemme i den almindelige criminelle Straffelov, og at der ei heller kan være Tale om, at denne skulde have de sidste Paragraffer i den nævnte Lov, hvilket derimod forudsættes at blive Tilfældet med sammes §§ 5—10, — har der i Kommissionen været reist Spørgsmaal, om der ikke maatte være Anledning til, i Forbindelse med Udkastets § 215 om Morifikation, at optage en til L. 1851 § 11 svarende Bestemmelse angaaende den i et periodisk Skrift personligt Angrebnes Ret til i samme at forlange optaget en Bekjendtgjørelse om Sags Antæg eller en Henviisning til en Berigtigelse i et andet Skrift. Man har imidlertid meent, at en saadan Bestemmelse ifølge sin Betskaffenhed, navnlig forsaavidt angaaer de til samme knyttede nærmere Regler — see L. 1851 § 11 —, naturliger beholdes i den særlige Lov om Presseforholdene, som, efter det Anførte, forudsættes at skulle vedblive at bestaae ved Siden af den almindelige Straffelov.

Til 23de Kapitel.

(Om falske Angivelser og Klagemaal.)

Den norske Straffelov omhandler i Kapitlet om Ærefornærmelser, navnlig i Paragrafferne 1 til 4, ogsaa Materien om falske Angivelser og Klagemaal. Det lader sig nu vistnok heller ikke nægte, at disse Forbrydelser fra en Side betragtet kunne siges at indeholde endog meget kvalificerede Angreb paa den uskyldig Sigtedes